

MLADI ZGODOVINARJI

Pri pouku zgodovine so se učenci predmetne stopnje preizkusili v vlogi zgodovinarjev. Dobili so nalogo, da poiščejo osebo, ki je v 50 letih obstoja OŠ Bršljin obiskovala pouk v prostorih šole. Vprašanja so zastavili po svojem občutku, predvsem pa so jih zanimale kakšne zanimivosti, kaj je drugače kot danes. Napisali so zelo izvirne intervjuje in nekaj najbolj zanimivih objavljamo spodaj.

Marjetka Pivk, učiteljica zgodovine

1. Zala Gabrič, 8. a

Odločila sem se, da bom naredila intervju z mojim stricem in seveda nekdanjim učencem Osnovne šole Bršljin Markom Mesojedcem.

V: Kako je v tvojem času potekalo šolsko leto? Ste imeli počitnice tako kot mi?

Šolsko leto je v času, ko sem sam obiskoval osnovno šolo, potekalo od 1. septembra do 24. junija, nato pa je nastopilo težko pričakovano počitniško obdobje. Počitnice smo imeli, koliko vem, v zelo podobnih ali celo enakih terminih, kot so zdaj. Prve počitnice med šolskim letom so bile na sporedu konec oktobra, naslednje so bile v času božično-novoletnih praznikov, v februarju pa smo imeli zimske počitnice. Spomnim se, da smo imeli za razliko od zimskih počitnic, ki jih imate vi zdaj, dejansko sneg tudi v nižinah in smo se lahko sankali pod domačim bregom. Zadnje počitnice pred zaključkom šolskega leta so prišle na vrsto v času pred 1. majem. Nato je sledil, če se izrazim v športnem žargonu, še zaključni »fotofiniš«, ko smo pisali še zadnja preverjanja znanj in popravljali ocene navzgor, kjer je bilo to možno. Nato pa so sledile poletne počitnice od 25. junija do 1. septembra, kar je enako kot zdaj.

V: So bila kakšna pravila oblačenja? Kako so bile oblečene učiteljice?

Posebnih pravil glede oblačenja v šoli nismo imeli. V enem od višjih razredov smo šli na ogled ene od predstav v Cankarjev dom v Ljubljani. Takrat vem, da smo morali fantje obleči črne hlače ter lepši pulover in obuti lepše čevlje. Tudi obnašali smo lepše. Očitno obleka res naredi človeka. Moram reči, da se ne spominjam prav dobro, kako so se oblačili učitelji. Se pa spomnim, da je bila učiteljica glasbe vedno zelo urejena s kakšno ogrlico okoli vratu. Učitelji športne vzgoje so bili razumljivo vedno bolj športno oblečeni, tudi v trenirkah ali kratkih hlačah in rokavih, ravnatelj pa je skoraj vedno nosil kravato.

V: Kakšna je bila kazen za neprimerno obnašanje? So na šoli veljala kakšna pravila, ki danes ne veljajo več?

Za neprimerno obnašanje (klepetanje, hujši prepir ali pretep s sošolci, če si bil brez naloge in podobno) si lahko dobil zapis učitelja v beležko, ki si ga moral doma pokazati staršem. Ti so se morali spodaj podpisati, kar je bil dokaz, da si zapis učitelja doma zares pokazal. Če je bila

kršitev hujša, si lahko dobil opomin, nihče od učencev v našem razredu pa ni bil denimo izključen iz šole. Veljalo je tudi pravilo, da ko je učitelj vstopil v razred, smo morali vstati in ga pozdraviti z besedo »Zdravo«. Vsak teden sta bila določena tudi dva dežurna učenca, ki sta brisala tablo. Takrat so učitelji pisali na tablo še s kredo. Dežurna učenca sta šla pred malico vedno 5 ali 10 minut prej od pouka, da sta pripravila mizo in jo tudi počistila po koncu. V višjih razredih smo bili določeni tudi za dežurstva pred garderobo, ki smo jo v času trajanja pouka po potrebi odklepali in zaklepali. Dežurni učenci smo tudi hodili po razredih in učence obveščali o odpadlih urah za naslednji dan ter jih obveščali, kateri predmet bo nadomestil odpadlega.

V: Ste imeli veliko ocenjevanj, počitnic, dni dejavnosti, ali pa ste mogoče imeli kakšen predmet, ki ga mi sedaj nimamo?

V času mojega obiskovanja osnovne šole smo imeli tri ocenjevalna obdobja. Veljalo je pravilo, da si bil v vsakem ocenjevalnem obdobju enkrat vprašan, prav tako smo pisali en kontrolni test ali kot bi rekli »kontrolko«. Imeli smo iste predmete kot jih imate sedaj vi, razen da smo namesto geografije imeli zemljepis. V celotnem šolskem letu smo imeli kakšen športni dan, obiskali smo kak kulturni dogodek, vedno pa smo imeli ob zaključku šolskega leta tudi končni izlet. V osmem razredu, takrat je bila namreč »osemletka«, smo odšli v Italijo, obiskali smo tudi San Marino in bližnji zabaviščni park. Za marsikoga je bil to prvi izlet izven meja Slovenije. Mislim, da imate v šoli veliko podobnih predmetov kot smo jih imeli mi, imate pa veliko več izbirnih in fakultativnih dejavnosti, ki jih v našem času ni bilo.

V: Kako si se počutil v šoli? Te je bilo strah iti v šolo?

Ko sem prvič prestopil šolski prag, se mi je vse zdelo tako veliko, od garderobe, hodnikov, razredov in avle. Sprva je bilo prisotnega kar nekaj strahu, saj nisem vedel, kaj me čaka. Vsi sošolci so se mi zdeli večji in močnejši od mene. V prvem razredu sem potreboval kar nekaj časa, da sem se navadil sošolcev in učiteljic. A vsak dan je bilo lažje in vsako leto je postajalo bolj zanimivo. Vsi predmeti so mi šli dokaj dobro. Strah me je bilo sicer kdaj pa kdaj ob kakšnih težjih testih pri fiziki ali kemiji, saj sem imel raje zgodovino, zemljepis ali angleščino. Do konca osmega razreda smo s sošolci postali dobri prijatelji in z nekaterimi sem v stiku še danes. Še danes se spomnim imen in priimkov vseh sošolcev ter skoraj vseh njihovih rojstnih dni. Zelo sem bil vesel, da sem vseh osem let opravljal bralno značko, najbolj ponosen pa sem bil, ko sem ob koncu osmega razreda za vsa leta odličnega uspeha prejel zlato nalivno pero z vgraviranim imenom. Še zdaj ga imam v enem od svojih domačih predalov. Priznam, da že nekaj let nisem pisal z njim.

V: Kako je potekal prevoz? Ste morali hoditi peš v šolo ali je takrat že vozil avtobus?

Na tem področju sem imel res veliko srečo. Avtobus je zjutraj in popoldne ustavljal dobesedno pred našo domačo hišo. Tako nisem potreboval vstajati veliko prej, saj sem vstopil v avtobus skoraj iz dnevne sobe. To pa ne pomeni, da nisem šel iz šole kdaj tudi peš. V šestem razredu smo imeli ob sredah le tri ure, kar pomeni, da smo s poukom zaključili že okrog pol enajstih

dopoldne, prvi avtobus pa je peljal domov šele nekaj po 12. uri. Kadar me v šolo ni prišel iskat oče, sem šel domov kar peš in za hojo porabil slabo uro. To pomeni, da sem bil doma skoraj eno uro prej, kot če bi čakal na »prvi« avtobus. Cesta takrat na veliko odsekih ni imela pločnikov, res pa je, da tudi prometa ni bilo tako veliko kot danes.

2. Zoja Gartner, 8. a

V začetku devetdesetih let je Osnovno šolo Bršljin začela obiskovati tudi moja mami Jasmina in njena sestra, moja teta Simona z dvema letoma razlike. Šola je bila osemletka, kar pomeni, da sta hodili v osnovno šolo le 8 let. Poleg ocen, ki sta jih pridobivali pri običajnih predmetih, kot so slovenščina, matematika in zgodovina sta pridobili še dodatne ocene iz svojega vedenja, ki so se stopnjevale od neprimerne, manj primerne in primerne. Predmeti, kot so likovna in glasbena umetnost ter športna vzgoja so bile ocenjena z ZU (zelo uspešno), U (uspešno) in MU (manj uspešno). Za boljšo primerjavo je bil ZU današnja 5, U današnja 3 in MU današnja negativna ocena ali 1. Sodelovali sta pri ŠKL (šolska košarkarska liga), kjer sta nastopali kot navijačici, moja mami pa kot navijačica in košarkarica. Navijačice so se med odmori zbrale in vadile plesne točke v modro-belih uniformah z dresi.

Tekme so imeli skoraj vsak teden na naši šoli Bršljin ali na kakšni drugi. V času tekme so se učenci zbrali na galeriji in jih spodbujali med tekmo ali pred tekmo. V jedilnici nista potrebovali nobenih kartic ali kakršnih koli potrdil.

V garderobah pa nista imeli omaric, ter so garderobe uporabile za oblačenje jaken in odložiti čevlje. Na praznike, ki sta jih preživeli v šoli so učenci priredili predstave. Med pustovanjem pa so se namaškarali in tekmovali med seboj z njihovimi kostumi v telovadnici. Na zadnji dan pred

novim letom so pripravili zabavo v svojem razredu. Skoraj vsak glavni odmor pa so jim je učitelji predvajali glasbo. Kot pa mami sama pravi se zunanja podoba šole ni veliko spremenila. V šoli je bil horti-kulturni krožek, ki ga je teta Simona rada obiskovala, kjer so se učili vrtnarjenja in kuhanja. Ko je bila zima so se učenci iz vseh razredov sankali za šolo. Med poletjem, za zaključek šole pa so odpotovali na ekskurzijo na Dunaj v 8. razredu. Naj pa poudarim, da je bila obema šola zabavna med odmori, pred in pa po pouku.

3. Anna Miklič, 8. b

INTERVJU Z MAJO KUMELJ

JAZ: Kako si se počutila na šoli?

MAJA KUMELJ: Bilo mi je v redu, saj smo se med sošolci dobro razumeli in ni bilo toliko prepиров kot v današnjih časih, bili smo bolj povezani in se med sabo nismo pogovarjali grdo ali se tožili. Na splošno šolanje v OŠ Bršljin je imelo dobre ter slabe plati. Pod dobre stvari spada zagotovo telovadnica, ki je bila zelo velika in je imela veliko – za tiste čase – modernih pripomočkov. Tudi učilnice so bile takrat zelo napredne. Imele so nove mize, stole, omare ... Tudi tabla je bila velika in imela krede raznih barv, kar mi je bilo še najbolj všeč. Pod dobre stvari šole spadajo tudi odmori, na katerih smo odšli na zrak in se igrali razne igre kot so gunitvist, lovljenje ter ostale igre. Tudi šolska hrana ni bila slaba. Po navadi je bil na meniju za zajtrk kruh, marmelada, čokoladni namaz, mlečni riž ... Za kosilo pa pire krompir, špinača, meso, za sladico pa je bil velikokrat puding. Pod slabo plat šole pa spadajo učitelji, ki so bili strogi in tudi šolski red ni bil mil.

JAZ: Kako so potekala ocenjevanja? Ali so bila težja kakor sedaj ali lažja? Si kdaj ocenjevanje preplonkala?

MAJA KUMELJ: Pri ustnem ocenjevanju te je učitelj poklical in si vstal iz stola ter na svojem mestu odgovarjal na vprašanja (razen pri ustnih ocenjevanjih pri matematiki ali fiziki, kjer si naloge reševal na tabli). Spraševanja niso bila napovedana. Pri pisnih ocenjevanjih se je vsak posedel na svoje mesto in pisal sam zase. Test je bil po navadi dvostranski. Težje ocenjevanje je bilo definitivno pisno, saj si na njem moral vedeti vse bolj natančneje npr.: pri zgodovini si se moral na pamet naučiti letnice ter pojme. Ocenjevanje so bila včasih zagotovo lažja kakor pa sedaj. Ko sem se jaz šolala smo pisali veliko krajše teste, imeli manj dela s šolo in nismo bili tako obremenjeni kot so učenci sedaj. Snovi se morajo naučiti veliko več in imajo težje teste. Test sem tudi preplonkala, saj je to naredil vsak vsaj enkrat v življenju. Po navadi sem si odgovor na pisala na roko.

JAZ: Je bila kakšna zanimiva, drugačna stvar v šolskem sistemu?

MAJA KUMELJ: Da, na primer vsak dan smo pri uri ponovili staro snov in nas je učitelj spraševal vprašanja. Poklical je vsakega najmanj enkrat in moral si odgovoriti na vprašanje. Če je bil

odgovor pravilen, si dobil plus (+), če je bil odgovor delno pravilen si dobil krogec (O), če pa je bil odgovor napačen si dobil (-). Učitelj je te znake zapisoval in ko si dobil deset znakov si dobil iz tega oceno. Po navadi sem imela pri tej oceni petice.

Pri glasbeni umetnosti, športni vzgoji in likovni umetnosti smo imeli namesto navadnega ocenjevanja posebna imena za ocene - ZU; U in MU. Ocena "ZU" je pomenila odlično, "U" kot prav dobro in "MU" kot nezadostno. Skoraj noben ni imel ocene "MU" pri teh predmetih.

S šolo nismo odhajali v šole v naravi ampak smo imeli končni izlet v višjih stopnjah in smo odšli v Gardaland, slap Rinka, v Postojnsko jamo, na Celjski grad ... Nismo imeli veliko športnih dni, tehniški ali pa naravoslovni dan ni obstajal. Bil pa je pionirček. Na ta dan smo imeli proslavo za Tita in smo dobili modre čepice, da smo prikazovali partizane. Imeli smo tudi prireditev, na kateri smo povedali spomin nanj in preostanek dneva smo gledali risanke ali filme npr.: To so gadje, Poletje v školjki, Kekec ...

JAZ: Kakšen je bil šolski urnik?

MAJA KUMELJ: Urnik je bil zelo podoben kot ga imajo učenci sedaj. Imeli pa smo poseben predmet v petem razredu na katerem smo se učili srbohrvaščino. Morali smo znati pisati tudi cirilico. Ostali predmeti pa so bili enaki. Šolo smo po navadi končali ob dvanajsti ali eni uri in med urami imeli vmesne petminutne odmore in eden odmor za malico, ki je trajal dvajset minut.

JAZ: Kakšni so bili učitelji včasih?

MAJA KUMELJ: Včasih je bilo veliko več učiteljic kot učiteljev. Nekateri so bili zelo prijazni, drugi – še posebej starejši – pa so bili strožji in znali povzdigniti glas. Vsak učitelj je po navadi učil le en predmet, skupaj pa so imeli zbornico, tako kot sedaj. Po navadi so na ure zamujali do petnajst minut in s sabo vedno nosili redovalnico in niso imeli moderne tehnologije kot so računalniki, zato so morali vse pisati na roke. Če je bil učenec moteč, ga je učitelj nagnal ven iz učilnice in učenec je moral stati pred vrati.

JAZ: Kako je potekal navaden šolski dan?

MAJA KUMELJ: Zjutraj sem vstala zgodaj, se preoblekla, uredila in odšla na avtobusno postajo. Avtobus nas je nato odpeljal do šole. Ko smo prišli v šolo, smo se preobuli v garderobi in počakali v avli, preden se je začel pouk. Ko je zvonilo, je do nas prišel učitelj in nas pospremil do učilnice. Med urami smo imeli petminutne odmore ter odmor za malico, ki je bil okoli devete ure in na njem smo dobili šolsko hrano. Ko so se končale šolske ure, smo odšli na kosilo in nato z avtobusom domov. Doma sem naredila domačo nalogo, še kaj prebrala za šolo in tako se je končal šolski dan.

4. Jaka Škofljanc, 8. c

POSTAL SEM ZGODOVINAR

Osnovno šolo Bršljin obiskujem kot tretja generacija v naši družini. Najprej jo je obiskoval ded Borut Šiško, kasneje še mami Nina Rustja. Obema sem postavil enaka vprašanja, njuni odgovori so zelo zanimivi.

V: Kdaj in katere razrede si obiskoval/a na OŠ Bršljin?

BORUT: Prvi razred sem naredil na OŠ Center, takrat se je imenovala še OŠ Katja Rupena. Leta 1971 pa so zgradili istočasno OŠ Grm in Bršljin in ker mi je bila pred nosom, sem se prešolal in naredil 2., 3. in 4. razred v Bršljinu (do 1974). Kasneje smo se s starši preselili in sem od 5. razreda do konca osemletke ponovno obiskoval OŠ Center.

NINA: OŠ Bršljin sem obiskovala od 6. do 8. razreda (1991-1994). Pred tem sem hodila na OŠ Center. Ko smo se s starši preselili v Bršljin, smo se odločili, da bom zamenjala tudi šolo, saj je bila bršljinska bližje in sem v šolo lahko hodila peš skupaj s svojimi sosedami.

V: Kako si se na šoli počutil/a (kaj ti je bilo všeč, kaj ne ...)?

BORUT: Za nas mlade mulce je bila nova šola velika atrakcija. Že med počitnicami, preden so jo skončali, smo hodili na gradbišče in preverjali, če jo bodo uspeli dokončati do 1. septembra. To je gradbincem uspelo in z velikim ponosom smo začeli s poukom v novi šoli. Vse je bilo prostorno, moderno, zelen tapison po hodnikih je deloval vesoljsko, nova telovadnica pa je bila zame raj na zemlji. Vse mi je bilo všeč, celo učitelji, dokler v četrtem razredu nisem začel dobivati malo slabših ocen.

NINA: Nekaj časa je trajalo, da sem se navadila na novo šolo, še zlasti na sošolce in učitelje. Vsi so se poznali med sabo, jaz pa sem bila do konca osnovne šole vedno »ta nova«. Mi pa je bila bršljinska šola zelo všeč, ker je bila tako prostorna in obdana z naravo. Imeli smo veliko avlo in jedilnico, tudi razredi so se mi zdeli večji kot na OŠ Center.

V: A je bil šolski koledar takrat drugačen, kot je sedaj (počitnice, prosti dnevi ...)?

BORUT: Malo imam že zamegljen spomin, zame so bile zimske in letne počitnice ravno prav dolge, a na koncu prekratke. Praznik pa se je meni začel vsak dan, ko sem prišel iz šole domov, zabrisal torbo za vhodna vrata in zdrvel na igrišče med bloki, pa v »šumico«, kjer nas je bilo vedno veliko za vse mogoče igre. Pozno popoldne so se pa mame z balkonov drle: »Ja, pridi že domov, nalogo naredit, ja, kakšen pa si, pa kolena imaš čisto krvava ...«

NINA: V naših časih nismo imeli jesenski počitnic, so pa zato zimske počitnice trajale dva tedna. Mislim, da je bilo manj praznikov in prostih dni. Ker smo bili v šoli manj obremenjeni, saj nismo imeli toliko ocenjevanj, nismo potrebovali počitnic na vsaka dva meseca. Šola ni bila za nas samo izobraževalna ustanova, ampak kraj, kjer smo se veliko družili z vrstniki in tudi učitelji. Zato smo veliko prostega časa radi preživeli pred šolo ali v naravi za njo.

V: Meniš, da je moje šolanje sedaj precej drugačno, kot je bilo tvoje?

BORUT: Menim, da je tako. Ko malo od daleč prisluškujem, kaj vse se že učite pri teh letih, v kakšne podrobnosti greste, koliko nalog imaš vsak dan, si rečem – jaz te šole še enkrat ne bi naredil. Ni šans.

NINA: Seveda, današnje šolanje se mi zdi zelo drugačno. Veliko učne snovi, ki jo zdaj obravnavate v šoli, smo pri nas jemali šele v srednji šoli. V osnovni šoli je bilo učne snovi manj, z učitelji smo se veliko pogovarjali in več praktično ustvarjali. Spomnim se, da je pri gospodinjstvu učiteljica Mira Božič veliko kuhala, mi pa smo jo opazovali, in potem vse z veseljem pojedli. Pri tehničnem pouku smo ustvarjali svečnike, podstavke, ipd. Pri glasbi smo večinoma prepevali. Pri zgodovini smo uprizorili boj med partizani in Nemci. Predmeti, kot so športna vzgoja, glasba in likovni pouk, niso imeli ocen, temveč oznake MU (manj uspešno), U (uspešno) in ZU (zelo uspešno). Tako nismo bili obremenjeni z ocenami pri čisto vsakem predmetu. Mislim, da je bilo tudi predmetov manj, saj nismo imeli obveznih izbirnih vsebin. Spomnim se, da je bilo vse bolj sproščeno in da so imeli učitelji veliko več časa za pogovor z nami.

V: Opiši kakšen zanimiv dogodek ali potegavščino, ki ste jo ušpičili.

BORUT: Kot sem že omenil, sem drugi razred začel v OŠ Bršljin v čisto novi šoli. Močno nas je fasciniral zelen tapison po hodnikih. Fantje smo hitro pogruntali sledeče: nov tapison je bil zelo elektrostatičen. Če si se s copati podrsal po njem en meter, nato skočil v zrak, da si bil brez ozemljitve in si se mimoidočega dotaknil z nohtom po obrazu, je preskočil kar močan električen oblok in pošteno spekel prestrašenega mimoidočega. To je postalo tako množično početje in dretje, da je ravnatelj po nekaj mesecih prepovedal to električno telovadbo.

NINA: Kot vsi najstniki smo tudi pri nas v razredu imeli »spore« med fanti in puncami. Večinoma smo se samo zbadali, enkrat pa smo se odločili, da se med sabo spopademo kar z brizgalkami z vodo. Vsi smo jih prinesli v šolo in se med odmorom pred telovadbo na hodniku špricali in vpili. Ko sta prišla učitelja za šport, smo bili s hodnikom vred vsi premočeni. Seveda smo najprej morali vse pobrisati, potem pa zunaj za kazen odteči nekaj krogov.

V: Ste imeli na šoli zanimive dneve (športne, naravoslovne, tehnične, kulturne ...)?

BORUT: V novi šoli se je vodstvo zelo trudilo in odprli so en kup krožkov in dejavnosti. Vpisal sem se k tabornikom, bili smo vod Maki, dobili smo srajce – uniforme, dolge rumeno-oranžne rute in baretke, kot jih nosijo danes komandos. Zelo smo bili zagnani, naš mentor je bil gospod Vardijan, naučil nas je veliko veččin in na regijskem tekmovanju v Brežicah smo zmagali in se uvrstili na republiško tekmo-vanje na Ptuj. In to v drugem razredu OŠ. Takrat sem prvič občutil moč slave, saj smo bili v soseski pravi nacionalni junaki.

NINA: Pri nas ni bilo tehničnih dni, je bilo pa več športih, tudi kakšen kulturni in naravoslovni. Šole v naravi, ki bi trajala več dni, nismo poznali. Od prvega razreda dalje smo imeli vedno v maju ali juniju enodnevni končni izlet, na katerega smo se odpravili z avtobusom. To je bil za nas vrhunec šolskega leta in smo se ga vedno veselili. Dan ni bil toliko namenjen izobraževanju, temveč bolj druženju in zabavi. V zadnjem osmem razredu pa smo imeli dvodnevni izlet v

Gardaland in Tolmin. Spomnim se, da sem imela s sabo tablete proti slabosti, ki sem jih vse razdelila sošolcem, saj so se bali, da jim bo v Gardalandu na vlakcih in vrtljakih slabo. Gardaland smo uspešno prestali, nam pa je bilo potem vsem slabo, ko smo se vozili po ovinkastih cestah nad Tolminom.

V: Šolal/a si se na dveh različnih osnovnih šolah? Kje si se počutil/a bolje?

BORUT: Bolje sem se počutil na OŠ Bršljin. Ker do četrtega razreda še ni bilo pretiranega trpljenja in šola je bila kul. Ko sem od petega razreda pa do konca osnovne šole obiskoval OŠ Center, nisem s seboj ponesel svoje »slave«, niti starih sošolcev. Učitelji so vse vzeli dosti bolj zares kot jaz in začel sem dobivati nižje ocene.

NINA: Bolje sem se počutila na bršljinški šoli, ker je bila tako lepa in prostorna. Na OŠ Center je bilo vse staro in utesnjeno, tudi igrišča za šolo so bila majhna. K pouku sem lahko hodila peš, na OŠ Center pa sem morala z avtobusom. Všeč mi je bilo, da smo bili na bršljinški šoli obkroženi z naravo in smo veliko časa preživeli na travnikih in gozdu za šolo. Pozimi je bilo obvezno sankanje na hribu za šolo, spomladi pa orientacijski pohodi v gozdu. Tudi učitelji na OŠ Bršljin so se mi zdeli bolj prijazni. Na OŠ Center smo imeli zelo strogo učiteljico za matematiko, ki mi je še zdaj ostala v spominu.

Kdo ve, če ne bo za 100-letnico šole moj vnuk ali vnukinja z mano naredil intervju.

Taborniki na obisku v vojašnici
(Borut Šiško drži zastavo)

7. a razred v šol. l. 1992/93 (Nina Rustja v 1. vrsti,
tretja z leve)

5. Nejc Gabrič, 9. a

Odgovarjala: Anica Gabrič

V: Kako si se počutila na Osnovni šoli Bršljin?

V šolo sem začela hoditi v šolskem letu 1977/78. Pred tem sem hodila v malo šolo, vendar ne vsak dan. Na začetku sem se počutila zelo izgubljeno. Nisem hodila v vrtec, tako da ostalih otrok nisem poznala. Bila pa je olajševalna okoliščina, saj sem imela sestro dvojčico in ves časa sva bili skupaj. Seveda sva se kmalu vklopili v šolski ritem in tudi s sošolci smo se dobro razumeli. Šola se mi je zdela velika in bala sem se, da ne bom našla svojega razreda. Moj prvi razred je bil 1.c, učiteljica pa Meta Beznik. Spomnim se, da smo morali takrat ob prihodu učitelja vstati.

V: Kako je potekalo šolsko leto takrat? Ali je potekalo, kako drugače kakor danes?

Šolsko leto je potekalo od 1. septembra do 24. unija tako kot danes. Imeli smo precej manj počitnic. Bile so samo zimske počitnice, mislim da 14 dni v januarju, krompirjevih, novoletnih in prvomajskih ni bilo. Seveda smo bili doma ob praznikih, ki jih je bilo precej manj kot danes, npr. božič, velikonočni ponedeljek, dan reformacije, dan državnosti ...

Pouk je potekal po urniku, že takrat je bila prostorska stiska, zato smo imela četrti razredi pouk popoldne. Nismo imeli toliko športnih, kulturnih ali tehniških dni kot jih imate danes. Tudi šole v naravi niso bile na našem urniku. Smo pa hodili na plavalni tečaj na OŠ Grm, kjer sem se naučila plavati.

V: Kako je bilo z malico in kosilom?

Malico in kosilo smo seveda tudi imeli. Jaz sem hodila samo na malico, kosilo pa zelo redko. Jedilnica je bila tam, kot je sedaj, imeli smo okrogle mize. Za malice smo imeli večkrat kake namaze, pa sir in salamo. Nisem bila izbirčna, vendar mleka pa nisem marala. Učiteljice so bili v bližini in morali smo pojesti vso malico in popiti mleko.

Ja pa pri kosilu smo morali uporabljati tudi nož. Spomnim se, da je v jedilnico prišel takratni ravnatelj Janez Štrbenc. Tisti učenec, ki pri kosilu ni uporabljal noža, ga je poslal po nož in vedno je rekel, da šola uči tudi tovrstne veščine.

V: Kako je potekal pouk?

Pouk je potekal od 7.30 ure dalje. Takrat smo osnovno šola obiskovali 8 let. Od 1. do 4. razreda smo bili v eni učilnici, razen športno vzgojo smo imeli na galeriji pri veliki telovadnici. Prizidka z malo telovadnico takrat še ni bilo. Od 5. do 8. razreda pa smo se selili glede na urnik, ki smo ga imeli. Šolska ura je trajala 45 minut, med odmori 5 minut pavze, glavni odmor pa daljši, ker je bila malica.

Včasih smo bili preveč razigrani in nemirni. Kljub opozorilu učiteljica še vedno ni bilo miru, zato je kak učenec dobil kakšno klofuto okrog ušes ali pa ga je učitelj potegnil za lase. Tovrstni prijemi so imeli kratkotrajen učinek, saj se je podobna zgodba naslednjič spet ponovila. Seveda

pa vragolije nismo počeli pri vseh učiteljih, nekateri so samo prišli v razred in je bila tišina in mir.

Danes, torej v šolskem letu 2021/22, izmed vseh takrat učečih učiteljev na OŠ Bršljin, poučuje samo še Mira Božič.

V: Koliko šolskih ur pouka ste imeli dnevno in kakšne predmete ste imeli na urniku?

Ne spomnim se točno števila dnevnih ur. Vem, da smo imeli v 5. razredu na urniku predmet srbohrvaščina, ki ga danes nimate. Učili smo se cirilico, učila pa me je razredničarka Martina Picek. Ostale predmete pa smo imeli tako kot zdaj vi danes. Učili smo se samo en tuj jezik. Nekateri OŠ so se učile angleščino, druge pa nemščino. Predmeti so se ocenjevali od 1 do 5. Samo predmeti športna vzgoja, glasbena in likovna vzgoja so se ocenjevali z ZU (zelo uspešno), U (uspešno) in MU (manj uspešno). Pa kakšen predmet se je imenoval drugače kot danes, npr. včasih zemljepis danes geografija.

Če bi danes lahko izbirala, kaj bi imela na urniku, bi vsekakor izbrala šport, angleščino in nemščino. Pa še malo računalništva in geografije

V: Ali je šola že imela zunanja igrišča?

Šola je takrat imela samo zunanje igrišče, današnje asfaltno. Tudi prizidka še ni bilo. Ni bilo tekaške steze, nogometnega igrišča in ne rokometnega igrišča. Tek na kratke proge smo izvajali na asfaltni površini, kjer so imeli in še vedno imajo vhod učitelji. Vsako leto smo imeli kros, ki smo ga tekli od današnje avtobusne postaje, čez travnik do gozdička, mimo kmetije pa nazaj do avtobusne postaje. Vedno je zmagala moja sestra dvojčica, jaz pa sem bila druga. No v 7. razredu sem zmagala jaz in to zato, ker me je spustila naprej. Obe s sestro sva šolo zastopali na športnih tekmovanjih. Res imam lepe spomine na športne dosežke na OŠ Bršljin. Zasluge za to imata prav gotovo profesorja športne vzgoje Andrej Bukovec in žal že pokojni Vojo Stojšin.

6. Domen Zagorc Gorjanc, 9.b

Intervju sem opravil s Polonco Gorjanc, mojo mamo, ki je obiskovala našo šolo od leta 1981 do 1989.

V: Kaj je zate največja sprememba na šoli?

Šola, ki sem jo obiskovala, ni imela prizidka in se je imenovala OŠ XII. SNOUB (12. slovenske narodno-osvobodilne udarne brigade). Šolo smo obiskovali samo 8 let in v razredu je bilo več učencev.

V: Ste imeli ravnatelja ali ravnateljico?

Ravnatelja med mojim šolanjem sta bila najprej Janez Štrbenc in nato Anton Dragan.

V: Katera učilnica ti je bila najbolj všeč?

Najbolj nenavadna je bila naša knjižnica v "visečem" razredu nad avlo. Tam smo zelo radi posedali in listali po knjigah ali prisluškovali pogovorom iz avle.

Veš, takrat smo si knjige izposojali s knjižnično izkaznico iz kartona, kamor je knjižničarka Mojca Balant vsakokrat napisala število knjig in datum izposoje.

Radi smo brali Karla Maya, Neznalčkove prigode in Pozor, črna marela.

Pod visečim razredom v kotu avle je bila šolska hranilnica in njena maskota je bila pikapolonica. Vodila jo je učiteljica Anica Žagar. Vsak učenec je imel svojo hranilno knjižico, s katero je vlagal in varčeval svoj denar.

V: Katerega krožka se najbolj spomniš?

Najpomembnejši krožek je bil pevski zbor, ki ga je takrat vodila učiteljica Rada Rebernik. Imenovala nas je "moji pevci" in nič nas ni moglo zadržati, da ne bi prišli na njene pevske vaje. V glasbeni učilnici je stal pianino, po katerem smo pridno tolkli vsak odmor, učiteljica je to že od daleč slišala in uvod v vsako uro je bila pridiga o spoštovanju inštrumentov.

Nekoč so na novo ustanovili lutkovni krožek in štiri učenke iz pevskega zbora smo ga začele obiskovati. Spomnim se, da sem imela vlogo volka v zgodbi Zajčkova hišica. Ker so lutkovne vaje potekale istočasno s pevske, se je lutkovni krožek hitro zaključil zaradi izostanka pevcev.

V: Kateri predmet si imela najraje?

Najraje sem imela vse učne ure pri učitelju Jožetu Vardijanu, ki nam je s pomočjo domišljije in z nepozabnimi učnimi listi znal približati snov. Njegove kopije smo olepševali z barvnimi flomastri in jih zbirali v pole, iztrgane iz katalogov turističnih agencij. Vse je bilo zelo barvito in zelo prijetno se je bilo učiti iz tega.

V višjih razredih pri kemiji smo vedno risali poskuse in imeli zelo slikovite zapiske.

V: Katerega predmeta pa ste se najbolj bali?

Joj, najbolj nas je bilo strah zgodovine, ki jo je učila Jožica Sovič. Pri njej smo bili najbolj pridni in ubogljivi, čeprav se ne spomnim, kako ji je uspelo, da nas je tako postrojila. Kadar je ocenjevala zgodovino, smo bili vsi v razredu na trnih in spomnim se, da nam je učiteljica Brezovarjeva pustila svojih 15 minut matematike ali fizike, da smo se lahko učili zgodovino.

V: Ste imeli drugačne učne pripomočke kot danes?

Spomnim se ogromnih, v rolo zvitih zemljevidov Jugoslavije in Slovenije, ki smo jih pred uro geografije obesili na steno. V uporabi so bile le zelene table s kredami, višji nivo so bile barvne krede, ki se jih je težje izbrisalo. Po en teden si bil dežurni učenec in si moral brisati tablo. Če tabla ni bila čista, si lahko dobil minus.

Ne vem, če danes še poznate grafoskop, ki je bil takrat kar novost pri razlagi snovi. V začetku še ni bilo fotokopiranja in so bili namnoženi izvodi listov vlažni in dišeči, ko si jih dobil v roke.

V: Ali je kdo izmed učiteljev, ki jih poznam, učil tudi tebe?

Dekleta smo imele telovadbo pri Andreju Bukovcu, Mojca Balant me je učila slovenščino, Mira Božič gospodinjstvo, Janez Sovič tehniko, Jožica Sovič zgodovino in Darja Brezovar matematiko in fiziko.

V: Kakšni posebni spomini iz 1. razreda?

Spomnim se osmerokotnih, belih in lesenih miz iz jedilnice. Pa pravokotnega biskvita Triglav za prvi šolski dan. Moji razredničarki sta bili Ivanka Čopič in Anica Kofol.

Iz lepenke smo izdelali vsak svojo lutko, ki smo jo pripenjali na stiroporne stopnice glede na to, kako dobro smo brali. V prvem razredu smo tudi postali Titovi pionirčki. Na svečani prireditvi v avli smo bili sprejeti v pionirsko organizacijo. Izrekli smo zaprisego, dobili modro kapico z značko in rdečo rutico in zapeli pionirsko himno. Ob pomembnih dogodkih smo morali obleči zgoraj belo in spodaj temno modro.

Vsako jutro je šel dežurni učenec k tabli in ostalim zaklical: "Za domovino!" Ostali smo odgovorili: "S Titom naprej!" Potem se je pouk lahko začel.

V: Za konec pa še eno zabavno vprašanje – kaj je bila tvoja najljubša malica?

Ta odgovor lahko kar izstrelim – namaz iz salame in kumaric, ki smo ga vedno kar postrgali iz krožnika. Na mizo z osmimi učenci so postavili dva krožnika z namazom in štiri nože. Najprej si moral čakati na vrsto za nož, da si lahko namazal svoj kos kruha. Pri tej malici ni nikoli nič ostalo za nami.

Tudi solato smo pri kosilu jedli vsi, ker je na straži stala učiteljica in pazila na to, da nismo nosili nazaj polnih krožnikov.

To so res lepi spomini na otroštvo!

7. Lara Šonc, 9. b

Danes bom opravila intervju z mojo mami, Uršulo Šonc Novak, ki je Osnovno šolo Bršljin obiskovala med leti 1978 in 1986. V prvi razred je vstopila s sedmimi leti in opravila osemletko, tako kot je bilo takrat običajno. Vseh osem let je bila prav dobra učenka in bila ob koncu osemletke prav tako zlata bralka, saj je v vseh osmih letih opravila bralno značko. Spominja se, da se je takrat šola imenovala XII. SNOUB (Slovenska narodnoosvobodilna udarna brigada).

V: Kako je potekala tvoja šolska rutina vsak dan? Koliko vas je bilo v razredu?

Zjutraj me je v šolo odpeljal šolski avtobus, ki je odpeljal izpred gasilskega doma Prečna ob pol sedmih, vedno sem tekla na avtobus v strahu, da bom zamudila. Pouk se je vedno pričel ob 7.30 in končal ob 12.55. Prvi avtobus je odpeljal ob 13.30, drugi pa ob 15.00. V razredu je bilo po 30 do 32 učencev, ker je bilo toliko učencev v četrtem razredu (v šolskem letu 1980/81), smo imeli dvakrat na teden pouk popoldan.

V: Kakšni predmeti? So bili kaj drugačni? kateri je bil tvoj najljubši?

Predmeti so bili večinoma enaki kot jih imate danes v šoli, torej telesna vzgoja, glasbena vzgoja, matematika, angleščina, slovenščina, zgodovina, geografija, kemija, fizika, biologija, likovna vzgoja. Poleg vseh teh običajnih predmetov smo imeli še poseben predmet, ki se je imenoval samoupravljanje oziroma bolj strokovno, samoupravljanje s temelji marksizma ali (STI), ki je danes podoben vaši etiki, ki jo imate v šoli. Sam predmet mi ni bil tako zanimiv, kot je današnja etika pri kateri se učite o demokraciji. Posebej smo imeli še v 7. in 8. razredu predmet oziroma jezik srbo-hrvaščino, pri kateri smo se učili cirilico in jezik.

V: Kako so bile v šoli porazdeljene učilnice? So bile drugače razporejene, kot so danes? Ste se selili iz razreda v razred ali ste imeli matične učilnice?

Vsako uro smo se selili iz razreda v razred. Nekatere učilnice so bile razporejene drugače, saj sem šolo obiskovala v času, ko še ni bilo prizidka. V prostoru nad avlo oziroma na galeriji nad avlo je bila knjižnica, katero sem rada obiskovala. Spomnim se, da je bila v prostoru, kjer je zdaj knjižnica, zbornica.

V: Ste imeli kakšne izbirno obvezne predmete ali pa mogoče krožke? Če da, katerega si obiskovala?

Takrat na žalost nismo imeli nobenih izbirnih predmetov. Imeli pa smo več krožkov, to so bili rokomet, likovni krožek, šivalni krožek, košarka, šah, vesela šola ... Obiskovala sem rokomet, rada pa sem imela tudi veselo šolo.

V: So bile počitnice kaj daljše in kdaj se je končala prva in druga konferenca?

Imeli daljše zimske in poletne počitnice. Zimske so trajale 2 tedna, poletne pa 2 meseca. Za božič nismo imeli posebej počitnic, prav tako nismo imeli krompirjevih počitnic.

V: Ali imaš kakšno posebno izkušnjo, ki se ti je vtisnila v spomin? Se posebej spominjaš kakšne učiteljice?

Spominjam se končnega izleta v koncentracijsko taborišče Jasenovac ob koncu 8. razreda. Najbolj so mi v spominu ostale Mira Božič, Mojca Balant, Darja Brezovar, ki je takrat učila fiziko, Janez Sovič, ki me je učil tehniko in Jožica Sovič in takratni ravnatelj Jože Jazbec.

8. Maruša Bovhan, 8. a

Intervju z nekdanjima učenkama Osnovne šole Bršljin Tanjo Fink in Tino Zupančič.

V: Koliko šolskih ur ste imeli na dan, koliko vas je bilo v razredu in približno koliko razredov je bilo na šoli?

Ne spomnim se točnega števila ur ampak sem prepričana, da se ne razlikuje od današnjih, saj smo pouk končali nekje med 12. in 13. uro. V razredu nas je bilo od 28–30 učencev, po navadi so bili trije oddelki na razred. V C oddelku so bili po navadi učenci, ki niso živeli v mestu in so se v šolo vozili z avtobusom. Romi so imeli do tretjega razreda ločen pouk nato pa se priključili nam. Eno leto, ne spomnim se točno katero, so se C oddelek, šolali na novomeškem šolskem centru, saj smo imeli na šoli premalo učilnic.

V: Kaj pa šolska prehrana? Kaj ste imeli običajno za malico in kosilo? Kdaj ste imeli obroke? Vam je bila ljuba šolska hrana? Ste imeli morda kakšno ljubo kuharico kateri ste se nasmehnil in vam je malo več naložila na krožnik?

Ja, za malico se spomnim koruznega kruha z maslom ali pa tunine turistične paštete, katere nisem marala. Od kosil pa se spomnim makaronov z mletim mesom in pa pire krompirja, špinače in hrenovk, česar tudi nisem bila ljubiteljica. Malico smo imeli po navadi po drugi šolski uri, kosilo pa po pouku verjetno med 12. in 13. uro. Nekateri učenci hodili na kosilo domov. Ja, dve kuharici sta nam bili bolj ljubi, ena od njiju, Derčarjeva je bila mama od sošolke in nam je pogosto naložila malo več, ja.

V: Kakšna pa je vaša izkušnja z učitelji in učiteljicami? So bile res tako stroge kot pravijo? Ste imeli morda najljubšo? Ali na naši šoli uči se kakšna učiteljica, ki je tudi vas?

Ja, so bile kar stroge. Če smo bili poredni so imeli za nas pripravljene različne kazni. Metale so nam krede v glavo, lasale, pošiljale ven in učilnice. Spomnim se tudi, da smo morali imeti roke za sedalom stola, da smo sedeli zravnano. So pa bile tudi prijaznejše učiteljice, nam seveda ljube. Še vedno na šoli uči učiteljica Mira Božič, ki me je učila, učil pa me je tudi učitelj Sovič, ki se je pred kratkim upokojil.

V: Koliko razredov ste morali opraviti? Ste imeli tudi takrat šolsko pot razdeljeno na razredno in predmetno stopnjo? Je bil način ocenjevanja enak in kdaj so se vam začela ocenjevanja?

Takrat je bila 8-letka, torej smo morali opraviti le 8 razredov. Razredi so bili podobno razdeljeni kot danes. Od 1. do 4. razreda je bila tako imenovana nižja stopnja, od 5. do 8. pa višja stopnja. Ocenjevanje je bilo enako le da nismo imeli tako imenovanih pisnih preverjanj, le pisna ocenjevanja, ustno ocenjevanje pa je ohranilo do danes. Vzgojni predmeti (likovna, športna, glasbena vzgoja) niso imeli ocene, le če smo bili med oceno so nam lahko pomagali k višjemu uspehu. V 3. razredu smo opravljali kolesarski izpit.

V: Kaj pa šolski koledar? Se je tudi vam začelo šolsko leto začelo 1. septembra in končalo 24. junija? Koliko počitnic ste imeli skozi leto?

Začetek in konec šolskega leta bil na enak datum kot danes, smo pa skozi šolsko leto imeli le dvotedenske zimske počitnice, drugih ni bilo. 25. 5. pa smo praznovali dan mladosti in so se določene skupine otrok iz vseh jugoslovanskih držav zbrale v Beogradu in tam vsaka skupina predstavila svojo točko.

V: Kakšni so bila vaši popoldnevi? Ste imeli kakšne dejavnosti?

Od 1. do 3. razreda smo imeli tako imenovano celodnevno šolo, kjer smo naredili domače naloge in počakali, da so starši končali službo. Podobno kot danes podaljšano bivanje. Imeli smo tudi krožke kot so , novinarski krožek, pevski zbor, likovni krožek, vrtnarski krožek, ročna dela, makrame, folklor, fotografski krožek, športni krožek ... Krožki so bili bolj praktične narave in nas učili vrlin, ki jih bomo rabili skozi vse življenje.

V: Kakšna pa je bila zgradba šole? V čem se je razlikovala?

Takrat ni bilo novega dela šole, tam kjer je danes razredna stopnja. V prem razredu smo imeli učilnice tam kjer je danes učilnice tehnike. Kjer je danes knjižnica, do bile pisarne in zbornica.

9. Sara Dobrovoljc, 8. b

Intervju z Andrejo Dobrovoljc, staro 25 let, o Osnovni šoli Bršljin.

V: Kateri je tvoj najlepši spomin na Osnovno šolo Bršljin? Zakaj?

Zbiralna akcija starega papirja. Vsako leto smo se zelo potrudili da bi zmagali. To nam je vsako leto uspelo in smo se za nagrado enkrat letno odpravili v Dolenjske toplice.

V: Se ti zdi, da smo bili zdajšnji učenci med karanteno prikrajšani spominov in izkušenj, ki ste jih doživeli vi?

Prikrajšani ste bili predvsem znanja, učenci prvih razredov pa tudi kar se tiče prvih stikov s svojimi novimi sošolci. Starejši stikov niti niste bili tako, ker ste se družili veliko preko Snapchata, Vibra, Instagrama ipd. Mislim pa, da če bi se to zgodilo v času, ko sem šolo obiskovala jaz bi bili stikov in znanja prikrajšani precej bolj, ker telefoni in računalniki niso bili tako samoumevni.

V: Ti je kateri izmed učiteljev še posebej ostal v spominu? Kateri? Zakaj?

V spominu mi je ostala učiteljica Bernarda Tušar Pintarič, ker je pustila, da če se zorganiziramo in skupaj napišemo na stene razreda matematične formule, jih lahko kasneje uporabimo tudi med testom. Ker nisem dobro videla na daleč me je med testom vedno posedla v prvo klop, da sem formule dobro videla. Na stene pa smo prilepili tudi slike Twilighta, ki je bil v tistem času zelo popularen.

Naslednji, ki mi je ostal v spominu je Andrej Bukovec. Zelo se je trudil, da bi v šport prepričal tudi vsa dekleta, ki smo bolj lene sorte, a mu je vsako leto znova spodletelo.

Marcel Talt Lah mi je ostal v spominu, ker je imel odličen sistem poučevanja, pri njem sem se največ naučila in sem od njegovih ur največ odnesla. Če ne bi bilo njega jaz še danes ne bi imela pojma o angleščini. Zapomnila sem si ga tudi zato, ker je vedno vsem učencem pripravil barvne delovne liste. Bil mi je najboljši učitelj kar se tiče znanja, ki sem ga od njega odnesla. Bila sem zelo žalostna, ko je odšel.

Lidijo Mikec sem si zapomnila zaradi njene prijaznosti, potrpljenja in dobrih razlag.

Maja Sivec mi je ostala v spominu, ker mi je bila kot druga mama.

Zapomnila sem si tudi učitelja Roberta Muhiča iz jutranjega varstva, ker brez njega ne bi začela igrati šaha katerega igram še danes.

V: Skušaj se spomniti svojega prvega šolskega dne. Kako je potekal?

Pouk je bil v prostorih Vrtca Ostržka. Na začetku sem se počutila zelo osamljeno, ker sem prihajala iz drugega vrtca, med tem ko so vsi ostali obiskovali Vrtec Ostržek. Moja razredničarka je bila učiteljica Saša Brudar, vzgojiteljica pa Darja. Dobili smo rumene rutke. Za nagrado smo z družino odšli v Olimje.

V: Ste s sošolci ostali v stiku do današnjega dne? Kako vzdržujete stike?

Ostala sem v stiku s tistimi iz generacije, ki so šolanje tako kot jaz nadaljevali na Gimnaziji Novo mesto. Stike vzdržujemo preko družbenih omrežji, z najbližjimi pa se še danes dobimo na kakšni zabavi ali pa v kavarni.

V: Osnovna šola Bršljin omogoča mnoge aktivnosti izven pouka. Jih je omogočala tudi v času tvojega šolanja? Katere si rada obiskovala?

Obiskovala sem šahovski krožek. Z ekipo smo postale državne prvakinje, ko na šoli ni bilo niti enega šaha. V Dolenjskem listu je bil objavljen članek o tem.

V: Kaj te je na šoli najbolj motilo? Zakaj?

Pogoste kraje, ker nismo imeli omaric kot jih imate vi. Najbolj se spomnim, ko so mi ukradli čisto nove čevlje. Po mojem mnenju smo se udeležili premalo gledaliških predstav. Lahko bi bilo več ekskurzij v tujino. Tisti, ki smo se vozili z avtobusom včasih nismo smeli predčasno peš domov.

10. Arne Rozman, 7. c

Intervju sem opravil z ga. T. Oklešen, ki je šolo obiskovala med leti 1984 in 1992.

V: Kdaj se vam je začel pouk?

Ob 7.30.

V: Kako je potekal pouk?

Pouk smo pričeli ob 7.30. Ko je učiteljica vstopila v razred, smo jo glasno pozdravili. Prvo šolsko uro je vedno dežurni učenec stopil pred tablo v pozdrav Titu. (V času Jugoslavije, ko Slovenija še ni bila samostojna država). Ostali učenci smo vstali ob svojih klopeh. Dežurni učenec je rekel: "Mirno!" Vsi smo stali mirno, z rokami ob telesu. "Za domovino..." in mi smo v en glas odgovorili "Po Titovi poti naprej". Učitelja smo spoštovali. Kdor je želel kaj vprašati, je moral dvigniti roko.

Šolska ura je trajala 45 minut, tako kot danes. Pouk je je trajal od 5 do 7 šolskih ur, največkrat 6 ur. Na nižji stopnji smo bili ves čas v enem razredu, na višji stopnji pa smo se selili iz razreda v razred. Med glavnim odmorom, ki je trajal 20 min, smo šli večinoma ven na igrišče.

V: Kakšen je bil izgled šole?

Šola je bila manjša, kot je sedaj. Ko sem bila na višji stopnji, pa so dogradili prizidek, kjer je sedaj nižja stopnja, tako smo se trije 4. razredi in en 3.razred vsako jutro z avtobusom vozili v Šmihel, kjer je sedaj internat za dijake šolskega centra. Tam smo imeli pouk.

V: Kako ste se imeli v šoli?

Jaz imam lepe spomine na osnovno šolo Bršljin.

Udeleževala sem se vseh športnih tekmovanj. S sošolci smo se lepo razumeli. Šolski zvonec ni bil avtomatski, ampak ga je moral dežurni učenec, ki je sedel za mizo v avli, ročno vključiti z zelo dolgo palico, s katero je pomaknil ročico navzgor in ga izklopil, da je potisnil ročico navzdol. Zato je moral biti dežurni učenec zelo pozoren na uro, da je pravi čas vključil zvonec za začetek in konec pouka in odmora.

Imeli smo tudi šolski radio, ki so ga vodili učenci. Med odmori so vrteli glasbo po zvočniku in pripovedovali razne novice.

Tudi z glavno kuharico smo bili v dobrih odnosih, zato nam je vedno dala kakšen košček dobrote več, kot nam je pripadala.

V: Ali so bili učitelji prijazni?

Večinoma so bili učitelji prijazni. Smo pa imeli eno učiteljico za zemljepis, ki nas je brez vzroka lasala. Tudi v drugem razredu smo imeli učiteljico za matematiko, ki smo se jo bali, ker je bila zelo resna in stroga. Drugače pa so bili večinoma dobri in prijazni učitelji.

Meni in pa mislim da večini učencem je bila najljubša učiteljica (razredničarka) drugega razreda, Anamarija Kozlevčar.